



ע"פ 46556/06-16 - אורן ואזנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 46556-06-16 ואזנה נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המערער	אורן ואזנה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופט מ' גינת) אשר ניתן ביום 1.6.16 בהעדר התייצבות המערער, ובגדרו הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו והוטל עליו קנס בסך 1,500 ₪ ופסילה על תנאי מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 3 חודשים לתקופה של 3 שנים.

בעובדות כתב האישום נאמר כי הנאשם נהג את רכבו ביום 24.3.14 ועקף רכב תוך חציית קו הפרדה רציף.

2. בערעור המונח בפניי, עתר המערער להורות על ביטול פסק דינו של בית משפט קמא ולאפשר ניהול משפטו מחדש. בהודעת הערעור עצמה לא פורטו הטעמים שיש בהם כדי להצדיק ביטול פסק הדין אולם בדיון שהתקיים בפניי טען המערער כי לא התייצב לדיון בשל שכחה. לדבריו, אילו התייצב, היה מעלה טענות הגנה ומציג ראיות שהיה בהן כדי לזכותו מהעבירה שיוחסה לו. בנסיבות, ביקש לנהוג בו במידת הרחמים וליתן לו הזדמנות להציג עמדתו וראיותיו. משנשאל לגבי טענת ההגנה שבפיו, אמר המערער כי כאשר יצא לעקיפה, קו הפרדה היה מקווקו, אולם כיוון שמדובר היה במשאית ארוכה מאוד, ולה מחוברת עגלה, ייתכן ובסיום העקיפה היה קו הפרדה רציף.

3. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור ולהותיר את פסק הדין על כנו. נאמר כי לפי חוק סדר הדין הפלילי, ניתן לבטל את פסק הדין בהתקיים אחד משני תנאים חלופיים - האם יש סיבה מוצדקת להיעדרות מן הדיון והאם ייגרם משום עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין. לטענת המשיבה, בענייננו לא מתקיים אף לא אחד משני התנאים. לגבי הסיבה להיעדרות מן הדיון, טענה המשיבה כי שכחה לבדה אינה סיבה מוצדקת ולגבי עיוות הדין נטען, כי המערער עצמו אישר כי ייתכן ועבר בקו הפרדה רציף ומכאן שאין לומר כי הרשעתו עלולה לגרום לעיוות דין.



4. לאחר שבחנתי טענות הצדדים, לא מצאתי כל מקום לקבל את הערעור.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי בית משפט מוסמך לבטל פסק דין שניתן שלא בנוכחות נאשם אם נכח כי קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

בשורה ארוכה של החלטות, קבע בית המשפט העליון כי שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו ארעה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי הופעה לדיון (ראו למשל: רע"פ 1733/04 אל עוברה נ' מדינת ישראל (23.2.2004); רע"פ 3490/09 גל נ' מדינת ישראל (4.5.2009)). הטעם לפסיקה זו נעוץ בצורך לשים קץ לתופעת התארכות ההליכים שיש בה כדי להעמיס על בתי המשפט עומס שאין הוא יכול לעמוד בו. נאמר על כך בבר"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3), 279:

"מקרי אי ההתייצבות הם רבים מדי מכדי שטענת השכחה כפשוטה תהפוך לעילה מספקת לביטולו של פסק הדין שניתן בהעדרו של הנאשם עקב אי התייצבותו... השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרו וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט, עומס נוסף שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף הענין. מי ששכח, יישא בתוצאות שכחתו ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב אותם מוכן פלוני לגייס במועד נתון לענין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו".

5. לא מצאתי גם כי הותרת פסק הדין על כנו תגרום למערער עיוות דין. המערער אישר בעצמו כי ייתכן ובמהלך העקיפה, הפך הקו המפריד לקו רציף. משמע, שלא עלה בידו להשלים את העקיפה כאשר קו ההפרדה היה מקווקו. די בכך כדי להוביל למסקנה כי הרשעתו בדיון יסודה.

6. לפיכך, מצאתי לדחות את הערעור וכך אני מורה.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ו, 14 יולי 2016, בהעדר הצדדים.